

klati.

Abeceda indicija.

(Isječak iz romana)

Da je nešto razmišljalo. Krajolik nalik multivitaminskom soku, ali to je bilo samo zbog jeseni. Mak je crven, žuta boja dolazi od sijena, zemlja je smeđa, razmazana i: narančasta, zbog narančaste, zbog bundeva, čvrsto su zagrizle krajolik, pitanje bundeva bilo je vulgarno, ali to je bilo tako samo zbog jeseni, no on naprosto nije ni bacio pogled, ali to je bilo samo zato jer su vlakovi divlje životinje, no bundeve su htjele prodrijeti u oči u glavu, ali on naprosto nije ni pogledao.

Ali: je li se radilo o brzini ili nešto nije bilo u redu s vremenom, je li to bio krajolik ili naprosto zabluda, je li to bio krajolik koji je razmišljao, zbog prolaznosti, zbog: bundeva, zbog: tehnike premazivanja bojom, maka, žute i zemljano smeđe boje, naposljetku zbog narančaste, da su se boje večeri nanovo miješale i krajolik se pretvarao u sok, da je započelo razmišljanje, da je nešto razmišljalo. Zbog narančaste mu je zablještao brzac, nenadano: otvaranje dubina, vidio je kako se naglo spušta mutna narančasta boja, a brzaci prestižu vrijeme i otvaraju nešto i nešto je pomislilo na zdenac u svibnju, budući da su se sreli, gdje su se tada sreli i koliko je to neizbježno bilo, ako netko uzme sunce i baci ga unutra i pritom se sve pretvori u sok –

Ali ne, što se to prelama u njemu, pogledaj van, to pomaže, protiv prisjećanja, gledanje uvijek pomaže protiv slika, tako i bundeve poput razasutih trudnih špekula, to ostavlja trag u njegovoj glavi, ako je nešto razbacano, u prirodi, ne u prirodi nego na slici, ako je negdje nešto razbacano, ako nešto nije uredno, ako u prirodi ili van prirode, ako je nešto krivo razvrstano i namjerno izgrebano, što to znači, on to ne zna, ali tad se spotakne i rado bi nešto pospremio, na jednoj slici,

kad primjerice na jednoj slici, kao primjerice na ovoj slici, jedanput na izložbi, na jednoj izložbi, tad je na izložbu, na jednu izložbu otišao, a anđeli na nebu, daleko dolje su željno iščekivali, jednu Mariju, jednog Josipa, vola i bika, željno su iščekivali pastire i Josip nije otac i pitao se zašto, a na nebu, tamo je jedan, tamo je Veliki bacio šaku anđela u sliku poput groždica bacio ispraznio, anđeli u slobodnom padu, naglavce strmoglavce, skaču po trampolinu, slobodan let pri skoku s trampolina, anđeli poput drangulija, zbrke nepodopština, anđeli su trebali bestežinski lebdjeti, tamo bi ustvari, jer je to uobičajeno, anđeli trebali eterično kliziti i tinjati, tamo bi se ustvari općenito anđeli galantno ponašali, anđeli, gukali gudjeli ili ganjali ili se radilo o slovu F, foliranju, samo što, što razbacani anđeli imaju na umu? Ili se radi o finti? Žele li flambirati nebo? Svjetski požar? Je li obmana i kakva? Vježbali su flic-flac nad zemljom, flic-flac za salto, salto flip okret, slovo F, putem slova F mogu se raskrinkati njihove smicalice, puki gimnastičari i akrobati! Anđeli, to da, ali to je bila kaotična momčad, anđele su na jednu sliku pali bili bačeni ispražnjeni, Veliki je razbacao anđele, smetena gomila, veslaju rukama, drže svoj ornat čistim i samo ne trube pozaune, samo ne izgubiti činele, kasnije se ovdje mora svirati u frulu trubiti, kasnije se ovdje mora svirati violinu trubiti, uvijek uz osmijeh! Gimnasticirati i muzicirati! Anđeli su lakrdijaši su posvuduše i zabavljači, Veliki je izbacio groždice ili su mu ispale iz ogrtača, ako mu se danas žuri, velikim koracima juri zemljom, trči danas poput divljaka, goni li ga danas nemir ili nova ideja, tjera li ga nešto, veliki plan ili loša savjest, hoda li u bijelom ogrtaču kemičara, uvijek bijeli ogrtači kemičara, kad bijeli muškarci –

Ne, ne, mora nešto skinuti s glave, rukom prelazi preko lica, preko očiju, umiruje se i stvari stoje ovako: nadimaju se na satu kemije zbog muškaraca i žurbe - on učini: sljedeće, rukom prelazi preko lica preko očiju preko glave, kad: Veliki podijeli nebo, iz njegovog bijelog ogrtača ispadaju anđeli poput groždica na zemlju i: tamo sjedi Marija i željno očekuje, stvari i dijete i daljnja

objašnjenja, da se javi otac i jednu sobu kao prenoćište, anđeli su usput pali u sliku i zbog muzičke zabave, za to je Veliki imao samilosti ili zbija šale, s muzikom je uvijek sve lakše, pleše svijet, teški trbuh, anđeo ti izvede flic-flac, stoj na rukama i salto, tamo se netko izmotava na engleskom sve do potpune smetenosti. Izmotavanja. Izmotavanja? Visitez-ma-tente. Je li to točno. Ako je to točno. Potom stiže Gabrijel s nemoralnom ponudom, zatim ga Veliki pošalje, idi, kaže Veliki koji je jako zauzet, ima posla u laboratoriju ili sa cvjetnim gredicama, mudruje nad diobom atoma ili sintetičkim čarapama, vrlo vjerojatno, grabljama čisti cvjetne grede u vrtu, jer se proljeće budi i u ožujku seljak, idi, stoga Veliki kaže Gabrijelu, i priopći nešto Mariji, reci joj, kaže Veliki, ne, nemoj neoprezno banuti u kuću, obazrivo, razumiješ, obazrivo joj priopćiš, prvo joj predaš mali dar, jednu, što dakle, stoji u laboratoriju, je li dobra reakcija u epruveti, jedna boca kloroforma, molekula kao simbol, malo u velikom, plod u tijelu, jedna molekula je lijepa a kloroform možda praktičan, jer vijest je loša, možda probavljiva samo pod narkozom i lagano pripitom stanju, ponesi nešto, kaže Gabrijelu, donesi joj cvijeća, to se tako radi, i potom joj reci, da nemam vremena, zbog laboratorija, zbog vrta, reci joj, laboratorij je pun poslova za sljedeće stoljeće, vrt je pun jučerašnjeg snijega, reci joj – ma ne, pusti, Mariju ne zanima kemija, što se tiče mog povrća, ponesi joj malo, pozdravi je i smisli nešto.

U redu, rekao je Gabrijel, ubrao lijepo cvijeće i razmišljao o lijepoj pjesmi. Čini ono što mu je rekao Veliki no ipak na svoju ruku, ide Gabrijel i nestaje u F-u, flic-flacu prema zemlji i izmotava se, jer je još mlad, jer je dijete i vjetrogonja, jer osjeća proljeće, jer je ožujak, jer se izmotava, jer ne može drugačije, jer ne želi, Marija, Marijamarija, visitez ma tente, pozdravljam te, ti si Marija, Bog s tobom, idi sa mnom u krevet, ja sam s tobom budi sa mnom, visitez ma tente, leži sa mnom, posjeti moj šator, G kao Gabrijel, kao u blagoslovljena proklinjana, zdravo Marija i z kao u pozdravljena i p kao plod, pozaune za muziku i cvijeće

za romantiku, ljiljan za ljubav, dođi k meni draga, dođi mi posve blizu, imam ti nešto za reći od Velikog, ispričat ću ti priču, ispričat ću ti posve nevjerojatnu priču, dođi draga, napravit ćemo dijete, razumiješ, Veliki kaže kako ga čine ostali, lako mu je, teško mu je, ne znam, zašto sam ne dođe? Zašto, znaš, stvari stoje ovako, možda spriječen, zadržan, pun posla, termin u laboratoriju, isprobava neke stvari, voli, kad praska, otkriva vatromet, dinamit, fuziju jezgre, u jednom trenutku to izgovori i stavi u svijet kako bi to netko našao i začudio se, isprobao, možda me poslao jer ne može naći formu, prikladan kostim, u što bi se trebao preobući, ne dolazi kao labud, on nije bik, neće ti prirediti zoološki vrt, to bi bilo smiješno. Voliš li duhačke instrumente, draga? Slušaj, kad on govori, tutnji zveckaja, to je prasak pozauna, ali sagni se, šaputat ću ti u uho, nježno ću ti ispričati što je rekao, da se zemlja tresla, dođi k meni, šator je duhovno mjesto, čarobni ogrtač za nestajanje, naslikat će nas, ali nitko nas neće promatrati, obavijestit će o nama, ali nitko neće vidjeti, reći ću, da sam te pozdravio, kao što je rekao Veliki, reći ću da si bila iznenađena? Da? Zaprepaštena? Zastrašena? Nešto sa z? Zgrožena? Da, z je dobro zbog značaja, željene zvučnosti, z za zaključak, ali mi smo usred svega, jer ti si zrela ili vrijeme, slušaj, napravit ću ti dijete, on je to smislio – ili barem nešto slično – i ono što smisli je dobro, on smisli i kaže i gleda i: dobro.

Samo, hoće li prihvatiti, što će ta zaprepaštenost pri objavi – da mu to tako opišem? Zaprepaštena? Naknadno ću mu ispričati: pozdravio sam je, sve sam joj prenio i ona je bila zaprepaštena, zapanjena, da mu kažem, to posve zaprepašteno lice, to skroz-naskroz zaprepašteno i duboko zapanjeno, toliko zapanjeno lice nisam još nikad –

Zašto molim, reći će, zašto Marija tako gleda, kad je nešto negdje objavljeno, kad sam poslao anđela s važnim informacijama i dobrom viješću, kad ju je posjetio netko toliko zanimljiv, mora li tad takvo lice i: zašto Marija gleda kao

da je pokradena, kao da je netko rekao: kraj svijeta, zašto gleda kao da joj se ukazao vrag na zidu, kad sam baš Gabrijela, zašto toliko nepojmljivo lice kao da joj se netko posrao u mozak, kad sve postaje zanimljivo, ali ne, ta puka zaprepaštenost na Marijinom licu kao: ali to sad nije istinito i: vjerojatno sam krivo čuo i: reci još jedanput, mali.

Ali da je nešto razmišljalo, misli su šetale kao da je njegova glava zabavni park, panoptikum kurioziteta, igralište s ljuljačkama, to guđenje i ljuljanje, stalno trčanje, to ga je iscrpljivalo, taj tempo stalno trčeće ljuljajuće skakuće djece, žurba je vladala u njegovoj glavi, to je zbog zbog prosipanja, koje mu je zapisano u glavi, tamo leže bundeve, prosute i trudne i drže se za grude zemlje ili u mozgu, trebalo bi ih negdje poredati, na policu, da tehnika premazivanja bojom ne može biti zdrava, je jasno, zbog neba nalik petroleju, zbog narančastog pomućivanja, da mu je to silom izvučeno iz glave, da je nešto razmišljalo uz zdenac, bio je svibanj i kao da je sunce pijano a on je samo htio misliti: bundeve, ili: narančasto, ili: da je prisjećanje pad, i dalje –

Ne, posve krivo, to ne, da – gledati van, to pomaže, gledati pomaže, jureći vlakovi po zemlji, jurišanje snažnih životinja, brzina pomnožena s krajolikom, to zahtijeva primjenu tehnike premazivanja bojom, vani je netko velikim valjkom otisnuo jesen na nauljani zid i divlje životinje su projurile kroz njega, trčale na nogama brzim poput kotača, a on je gledao iz sićušne stanice jednog trzajućeg tijela, odjeljak saće krljušt u oklopu kamen mozaika, gledao uzornu jesen, nebo su učinili zanimljivim brusnim papirom, strugotine mirno padaju sa sunca, takvo je to izrezbareno svjetlo bilo: naivna umjetnost, sunce nalik Kristoforovim prstima, Josipu, svetom Franji –

Ne, pomisli. Ako netko iz komada drveta izvuče Kristofora, Josipa, uvijek s djetetom na ramenima, ako: ne lijepo, nego naivno, iz drveta izvuče prste, uši, lice, svjetlost: izrezbarene, štancane, zavnote strugotine, kao: naivna umjetnost.

Mora doći netko tko će razmišljati o naivnoj umjetnosti, ako Kristoforu na ramenu treba sjediti mali Isus i čitav svijet, mali Isus a ne onaj kojeg poznajemo, jer radi se o načelu i o ničemu konkretnom, ako Kristoforu na ramenu njegovo dijete – ali kuda ide, jer se kod naivaca u umjetnosti dječja glava rado poigra s nekim i onda umjetnik napravi puko sranje, naivno u umjetnosti nije rezultat približnosti, to su seljaci s naravi sjekire, koji od silne naivnosti ne znaju kud i koji stabla pretvore u nešto za hobi kako bi izrezbarili Kristofora, jer im se on dopada, Bog zna zašto osobito vole bijedu koja se prostire nad pličinom, nemaju pojma o ničemu, nikakav plan, nikakvu ideju o svijetu, vjerojatno jer doista malo zna, ptičji mozak, glup kao kruh, jer je toliko naivan naivci ga sramotno rado nezgrapno vole rezbariti jer misle: jedan od nas.

A potom Josip: naivan čovjek. Koliko čovjek mora biti naivan da dozvoli usađivanje sina u tijelo svoje žene, sina koji je napravljen ni iz čega ili pustog brbljanja, nastao iz kaosa i nereda, ali vesele se poput djece kad im se potom obrađeno stablo nasmiješi u liku stolara, maleno svjetlo u velikoj priči, čovjek iz susjedstva kojemu je lakrdijaš nasadio rogove, ali –

Tamo gdje postoji veza, misli su dolazile poput fraktala a ljudi su dolazili i odlazili, kad bi samo mogao uspostaviti nekakav red, to bi nešto pokrenulo: cvjetača, spretno oblikovana i uljepšana geometrijski, romanseco i ruža oko ruže, to romansecu dopušta razumijevanje problematike fraktala i stvar glede indicija, što želi reći, ono što želi reći je sljedeće, ovako: kad bi uveo obilježavanje brojevima i abecedu, arhitekturu, sjajan plan: tad bi postojalo ubojstvo i tok događaja i indicija za indicijom, Gabrijel bi bio ruža povrća, ružica, Kristofor bi nosio romanseco na ramenima, čitav svijet, povrće poput grada, utvrdu i u njoj kuću, posvu uređenu, u malenom ključ za veliko, u indiciji tok događaja i ubojstvo ili obrnuto, crvena nit i ono što se može otkriti, iznenada pogledati sliku i uroniti u njezinu geometriju, cvjetača ima dobar okus i zdrava

je kao što tehnika premazivanja bojom nije zdrava, to je cvjetača za razumijevanje fraktala i arhitekture, naivnosti i umjetnosti i romanescio njegovo najljepše dijete.

Na poljima mraz, hladnoća poput tuge, ako se nešto iskrivi i pritom ostane bez draži, ako – želi reći, on želi nešto reći. Kad je svibanj. Ne. Kad padne večer, ne. Ako je sunce nešto potopilo, ne, ako se radi o zdencu, ne, a u njemu hara rat, ne to – ako do toga dođe, onda: ne, ako se svlada neki posao, dublji sloj, kako bi se pomislilo: ne, je li to ritam, takt, je li to tijek događaja, ako se posrtanje pretvori u jadikovanje, visoki ton, brze slike, kad: tijela se preliju mlijeko se izlije vrućina raste vrijeme spirale, kad: nebo poremeti tempo u kvadratu jedan konj zajaše drugog, kineograf, brza ruka. Vani nešto pada, tamo vani nešto pada, posrće dan, već netko zasipa večer teška noć, sunce je ispečeno, ta konkretna slutnja pečenih zemički poput pečene svjetlosti sve je pečeno i promuklo jutro, sunce svježije žute boje, kasnije u danu – razmišljanje, ako bi mogao razmišljati dovoljno bistro, postalo bi jasno, ovako, bilo je ovako: vani je bila jesen i večernje sunce poput doručka. Točno. Kao doručak kao pečen, poput promukla grla, riječ poput: žena, jedna žena, kad je to mislio rekao gledao, ženu, vrijeme mu brusi lice, već je hrapav, nebo je staklenka s crvenim ribizlom, vlažno, sjaji, što radi vrijeme, vrijeme je otišlo u šetnju ili se izgubilo ili je samo ostalo na mjestu, vrijeme je išlo i bilo je svibanj, nebo, stoji, skuplja se, netko zatvara vijčani čep, sjećanje slika svibanjski dan, konzerviran u čaši poput kurioziteta na polici, ukuhani pekmez iz jednog zdenca s vodenjacima rusalkama i tad od neptuna konji kreću kroz zdenac jer su se sreli tamo konji prelaze, sve se propinje, kad: je rusalkina koža glatka i zelena od algi, od oblizivanja, jer je voda uvijek oblizuje i nasapuna, kad nešto postane klizavo i glibavo, tamo ju je sreo u svibnju, dođi k meni, već je hrapav, koža čezne, uhvati je strašna glad, želja, zauzda se i konji imaju vruću pjenu, rusalkina duboka zelena boja i potom samo njezin miris, više nije mogao izdržati, morao je to udahnuti kao da će to

pojesti, čuo je vrijeme, koje je protjecalo ili samo udaralo takt, redalo nešto, jer je sve bilo zamršeno, htio ju je iznad zdenca i u njemu i to trganje i jedenje, htio ju je umakati i praviti virove, htio je da se vode kreću, da mora bjesne i rusalke se kreću, ta jedra tijela su se ovijala i okretala, gledala, u lice, pogledala ga je u lice, kad ju je uzeo, htio je, uvijek taj smrtni strah, jer uvijek je sve u igri, uvijek je sve u igri, uvijek je: sve u igri i zauvijek, toliko brzo je sve u igri. Ono što mora biti ide brzo.

Trebalo se dogoditi brzo i još brže, morao se val razbiti, kičma, mozak je orah, da se razbije, da on savije njezina leđa, sve dok nešto ne prekine iskoči pukne i umoči, uzme, trebao ju je brzo uzeti, jer to očarava, trebao ju je očarati i razbijati orahe do pjevanja, trebao ju je očarati ili naviti na stolac za tkanje s mehanikom, trebao je upotrijebiti mehaniku i nategnuti je do krajnjih granica, jer: sve, radi se, o svemu, uvijek, naviti kao pri tkanju ćilima i pogledaj me, uvijek me gledaj, daj mi svoj strah, nevolju, moli me.

Narančasta boja u zdencu, nemirna voda, sunce radi krv ili razreže rusalku, zelenu, crvenu, u vodi se noć pojavljuje oštro poput orla, pada, potom uranjaju u rupu a buka je zaglušujuća, da se tako glasno mora vikati, kad te jede pohlepa, da se to više ne može izdržati, jer tijela su nedostatna i ono što se razreže, rasjeće sjekirom, da netko oštri kosu, nož za file za otvaranje trbuha, da netko pokreće stroj i nešto oštri, da ostane zvuk od oštrenja i oštrenja i oštrenja i nebom kratko sagradi svod i spusti šatorska krila, pričvrsti, da netko izgradi prostor a ne izmicanje, vrijeme šeće ili se izgubi, stoje i gledaju se i on zatraži. Njezino tijelo, želi sve, jer manje od toga je smiješno, strah se širi njegovim tijelom kao i zemljom, budi se želja, i bojazan, pomisli se, da se mora otići i trgati, jednu ženu rastrgati, razderati, pohlepno, da se više ništa ne može zaustaviti, za ništa više garantirati poput ludila i izvrtanja, dođi k meni, dođi k meni, daj mi uzmi mi rastopi se, okreni se ja ću te vratiti.

Gledao je van, osjećaj nalik nevremenu, ali to je samo bio osjećaj, što se to misli, sve će se ispremetati i napraviti kaos poput trubećih anđela u slobodnom padu, budalaštine, bademi, babosvilke bibavica, b kao bundeva, pa imao je, neke, tablice, napravio si je tako lijepe tablice, s brojevima, slovima za poredak, koji mu se dopada, dakle: bundeve su svježije nalaštene, jesen komadi zemlje na oranicama mak lijep poput mladenki, kruška pada, grožđe zrelo, gavran zove, crna je bazga, krila, leti – ne, gdje je bio, kod slova G zbog velikog crnog gavrana, jer je bila jesen, zbog geometrije, jer ona je lukava – sad mu je na um pala važna pomisao, izgubio je važnu nit, sve je uspio provući kroz ušicu igle, crvena nit mu je već bila u ušici i mogao je nešto fino zašiti, što je to bilo, kruške grožđe bazga, to je, je li to crvena nit? Ne, nikakva nit, nikakva nit i nimalo crvena, s kruškama i grožđem ne može se ništa šiti, to nisu niti, voće nisu niti, voće pripada u red plodova a nit u onaj vunastih, ne smije sve pomiješati u kategorijama i učiniti plodonosnim, to misli pretvara u škiljeće bogalje, stoga s jedne strane postoje oni poput voća koje se stavi u zdjelu ili na ženski šešir, crvene niti namota se na kaleme i spremi u košare za šivaći pribor nalik ručnim harmonikama zbog reda, tamo je nit i ona je crvena jer je crveno sjećanje, crvena je krv, ljubav i smiona neustrašivost, crveno je sve što zadaje tugu i bol, crveno je, kad se u glavi ruše police i pucaju čaše, kad nebo prijete bjesnilom, crveno je razaranje i nevolja i sve važne niti, kalemovi koji leže posvuda opasni su zbog padanja i spoticanja i lomljenja kostiju, ako se slijedi kalem i pronađe velike crne gavrane s opljačkanih polja, kratki black-out, nebo se smrači, izvadite konac i to je moralo biti jedne kasne jeseni i uz hladnoću jata vrana koje napušta Rusiju, u kojoj bi s neba padale poput smrznutih kocaka kao anđeli groždice nepodopštine, smrznuti ili požderani od Rusa, oni ih žderu, tamo Rusi trgaju vrane kao neki drugi prepelice, kad je velika studen i kad su Rusi previše gladni, dolazile su vrane u golemim jatima i kad bi došli. Kad bi došli. Potom zamračenje, brujanje i vikanje, kad se svjetlost iznenada zagrcnula i svijet se

srušio, nekom se odvijao divlji lov i bičevanje, vrane su pile sa podivljalih duša, i kriještanje i vikanje, poželiš zaključati lice, razum, srce, bačeni bijes, ne, savjest puna prezira, oblikovana opasnim slutnjama, iznenada su tu bile te mase, to mnoštvo, to crno mnoštvo, sastavljeno od tisuća priručnih tijela, moglo se, nakon što su vrane ušle u grad, uvijek pronaći jednu kako mirno i bez muke ključa vjevericu do smrti, rasjeca lice, promatra, gleda mirno i s opipljivom sigurnošću, ključa, uvijek lice, iz očiju je već tekla odbojna krv, iz mekanih obraza, već je plakala iz malenih i nježnih usta, vrana je nastavila ključati životinju, i, ne zna se zašto, jer o bijegu više nije bilo govora, životinjica se uspravila i face à face gledala svoj kraj u podrugljive oči, tamo je vrana bez kompromisa bez prigovora i bez sumnje ključanjem dozivala smrt, dvoje je znalo o čemu se radi i nije bilo govora o bijegu, to je bilo, kad su se vrane spustile u grad, on ih je opet sreo, kad su tijekom tih istrošenih večeri tisuće vrana požderali posljednju svjetlost, to je vrijeme poput ubijanja, kad taj prijelaz u noć nekoga pogleda u lice poput stisnute šake i naceri mu se, debelim jezikom mu prijeđe preko lica i ostavi u strahu, to se dogodilo takve jedne večeri, u kojoj ju je vidio, u kojoj ju je sreo, naišao na nju ili ju je pronašao tražio lovio –

Ali kad se više ne može razmišljati, jer šara po stupcima tabelica ili nešto prospe po abecedi, čaj ili ideju ili groždice, odloži tanjurić ili šalu, kad skuha juhu sa slovima od njegovih riječi i sve pojede i ponovi i više se ništa ne poklapa, jer njihova probava zakaže ili jer ne zna kuhati, jer je juha sa slovima opasna i nezdrava, jer tehnika premazivanja bojom ne može biti zdrava, jer sve mora izbrisati, tako on gubi, u njemu se budi nešto: crveno, kola divlja krv i ulovi ga užasan strah da će uvijek nešto prosuti a on prolijevanje ne podnosi, ne u slikama i u prirodi i ne tamo gdje nema prirode, ne bi se trebalo, ne bi se smjelo prolijevati i rad u njegovoj glavi je poput korištenja klavira, je li je vrebajući pronašao ulovio ustrijelio, ne, ma ne, uvijek zapadanje u slike i ponekad sijevanje i nešto nalik sanjanju, da ju je zgrabio, to je neobično. Da je toliko

želio udarati, da ju je toliko gušio, dijete bacao odbacio prosuo, da je to bilo vađenje utrobe ubijanje klanje – ne zna je li to točno jer gotovo nije moglo biti moguće, to ne može biti a sad zemlja prolazi, vlak je uvijek usmjeren prema jednom cilju i blijeda tmina je stigla ili je to samo odraz na prozorima, uglovima zasutima pijeskom, on ne ustaje, on je prisluškivanju i nesigurnost, je li to stvarno. Je li išta stvarno. Je li sve struktura i nalik pokretnoj mehanici, kad se zahvati lome se prsti. Razmišljanje, prisjećanje, žena, je li ona stvarna, žena, dijete, ali to je zbrka u glavi, prokletstvo, glava, glava nije zabavni park, ali razmišljanje o djetetu i njegova glava nalik paperju, jedna žena i njegova žena, da je njegova žena žena, da ga takva bol snažno razdire i iznova baca ždrijeb i nema ništa, što nestaje, to je izvađeni komad zemlje i stakleni tobogan, netko mu nešto izvlači pod nogama i mogao bi, za nešto bi se uhvatio, nešto u svijetu, ali nema ničega, ne postoji, na svijetu, ništa, što ostaje, ostaje: ništa, rad u glavi nalik je korištenju klavira, da je nešto razmišljalo, no to nije želio. To nije želio.